

DŽORDŽ R. R.
MARTIN

VITEZ SEDAM
KRALJEVSTAVA

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

George R. R. Martin

A KNIGHT OF THE SEVEN KINGDOMS

Hedge Knight Copyright © 1998 George R. R. Martin

The Sworn Sword Copyright © 2004 George R. R. Martin

The Mystery Knight Copyright © 2010 George R. R. Martin

Translation Copyright © 2014, 2026 za srpsko izdanje,

LAGUNA

VITEZ SEDAM KRALJEVSTAVA

SADRŽAJ

Vitez lotalica	9
Zakleti mač	107
Tajanstveni vitez	217
O autoru	333

VÎTEȚ
LUTALÎCA

Prolećne kiše smekšale su zemlju, pa se Dank nije mnogo namučio da iskopa grob. Odabrao je mesto na zapadnoj padini jednog niskog brega, jer je starac uvek voleo da gleda zalazak sunca. „Prođe još jedan dan“, uzdahnuo bi, „a ko zna šta nam nosi novo jutro, je l' tako, momče?“

Pa, jedno je novo jutro donelo kiše što ih skvasiše do gole kože, a ono naredno vlažan, oštar vetar, a sledeće pak mraz. Četvrtog je dana Stari postao preslab da jaše. A sada ga više nije bilo. Pre samo nekoliko dana, pevao je dok su jahali, staru pesmu o odlasku u Galebovo, da se vidi devica lepa, ali umesto Galebova, on je spominjao Pepelgaz. *U Pepelgaz krenuh, da vidim devicu lepu, hej-ho, hej-ho...*, prisećao se Dank žalosno dok je kopao.

Kada je rupa bila dovoljno duboka, uzeo je starčevo telo u naručje i doneo ga. On beše sitan čovek, i suv; bez žičane košulje, kacige i pojasa za mač, kao da nije težio više od džaka lišća. Dank je za svoje godine bio veoma visok, trapav, čupav šesnaestogodišnjak ili sedamnaestogodišnjak (niko nije bio sasvim siguran), krupnih kostiju, pre bi se reklo sedam nego šest stopa visok, i tek je nedavno počeo da se širi u plećima. Stari je često hvalio njegovu snagu. Uvek je bio velikodušan s hvalom. Drugo nije ni imao da mu dâ.

Dank ga spusti u grob i postaja iznad neko vreme. U vazduhu se ponovo osećao miris kiše, i znao je da treba da zatrpa rupu pre nego što pljusne, ali beše teško pokriti zemljom to umorno staro lice. *Trebalo bi da obrednik bude ovde, da se pomoli, ali on ima samo mene.* Starac je naučio Danka sve što je znao o mačevima, štitovima i kopljima, ali nikada nije bio posebno vešt u učenju rečima.

„Ostavio bih ti mač, ali bi samo u zemlji zarđao“, reče on napokon, kao da se izvinjava. „Bogovi će ti valjda dati novi. Žao mi je što si umro, ser.“ Zastade, razmišljajući treba li još nešto reći. Nije znao nijednu molitvu, bar ne do kraja; starac nije bio ljubitelj molitvi. „Bio si pravi vitez, i nikada me nisi tukao kad to nisam zaslužio“, uspe nekako da izusti, „osim ono jednom u Devojačkom jezeru. Onoj ženi pitu s prozora ukrao je momak iz krčme, a ne ja, lepo sam ti rekao. Sada nema veze. Nek te bogovi čuvaju, ser.“ Ritnuo je zemlju u raku, a onda počeo pažljivo da je puni, ne gledajući u ono na dnu. *Dugo je poživio, pomisli Dank. Šezdeseta mu je sigurno bila bliža od pedesete, a koliko ljudi time može da se pohvali?* Bar je doživio da vidi još jedno proleće.

Sunce je već tonulo kada je nahranio konje. Bilo ih je troje; njegova raga ulegnutih leđa, starčev putni konj, i Grom, njegov ratni at, koga je jahao samo na turnirima i u boju. Veliki smeđi pastuv ne beše tako hitar i snažan kao nekada, ali oko mu još beše bistro, a duša žestoka, i više je vredeo od sve ostale Dankove imovine zajedno. *Ako prodam Groma i starog Kestena, i sedla i uzengije, skupiću dovoljno srebra da...* Dank se namršti. Jedini život koji je poznao beše život viteza lutalice, jahanja od utvrde do utvrde, stupanja u službu ovog ili onog lorda, borbi u njihovim bitkama i jela u njihovim dvorima, sve dok se rat ne okonča, i ne dođe vreme da se krene dalje. S vremena na vreme bilo je i turnira, mada

ređe, a znao je i da neki vitezovi lotalice postaju razbojnici kada su zime posne, mada se Stari time nikada nije bavio.

Mogao bih da nađem nekog drugog viteza lotalicu kome treba štitonoša da mu pazi na konje i čisti oklop, pomisli on, ili bih mogao da odem u neki grad, Lanisgrad ili Kraljevu Luku, da stupim u gradsku stražu. Ili možda...

Prikupio je starčeve stvari pod hrastom. U platnenoj kesi bila su tri srebrna jelena, devetnaest bakrenjaka i jedan okrnjeni smaragd; kao i većina vitezova lotalica, najveći deo ovozemnog bogatstva bio je uložio u konje i oružje. Dank je sada postao vlasnik verižnjače sa koje je strugao rđu bar hiljadu puta. Plitka gvozdena kaciga sa širokim štitnikom za nos i ulubljenjem na desnoj slepoočnici. Pojas za mač od ispucale smeđe kože i dugački mač u koricama od kože i drveta. Bodež, britva, brus. Štitnici za cevanice i vrat, osam stopa dugačko ratno koplje od okovanog jasena, sa opasnim gvozdenim šiljkom na vrhu, i hrastov štit sa iskrzanim metalnim okvirom, na kome je bio grb ser Arlana od Grošdrva: krilati pehar, srebrn na smeđem.

Dank pogleda štit, uze pojas za mač, pa ponovo pogleda štit. Pojas je bio sačinjen za starčeva uska bedra. Nikada mu neće pristajati, baš kao ni verižnjača. Vezao je korice za konopljano užje, pripasao ga, i isukao dugački mač.

Sečivo beše pravo i teško, od dobrog, u zamku iskovanog čelika, balčak od drveta omotanog mekom kožom, jabuka od glatkog, uglačanog crnog kamena. Bez obzira na to što je bio jednostavan, mač mu je dobro ležao u ruci, a Dank je znao koliko je oštar, pošto ga je mnoge noći pre spavanja prelazio brusom i voštanim platnom. *U mojoj ruci leži jednako dobro kao što je ležao u njegovoj, reče on sebi, a na Livadama kod Pepelgaza je turnir.*

* * *

Milonoga je lakše gazila od starog Kestena, ali je Dank ipak bio bolan i umoran kada je ugledao krčmu pred sobom, visoko zdanje od naboja i greda, smešteno pored potoka. Topla žuta svetlost što je sipala kroz prozore beše tako primamljiva da nije mogao da je zaobiđe. *Imam tri srebrnjaka*, reče on sebi, *dovoljno za dobar obrok i piva koliko mi duša ište*.

Dok je sjahivao, neki golišav dečak izroni iz potoka i poče da se briše grubim smeđim plaštom. „Ti si konjušar?“, upita ga Dank. Momče je delovalo kao da mu nije više od osam ili devet leta, bledunjav i mršuljav stvor, bosih stopala sasvim ulepljenih blatom. Najčudnija na njemu beše kosa. Zapravo, najčudnije beše što kose uopšte nije imao. „Hoću da mi istimariš paripa. I zobi za sve. Moći ćeš da izađeš na kraj sa sve troje?“

Dečak ga drsko pogleda. „Mogao bih. Ako budem hteo.“

Dank se namršti. „Neću to da slušam. Ja sam vitez, ako te zanima.“

„Ne ličiš mi na viteza.“

„A svi vitezovi izgledaju isto?“

„Ne, ali ne izgledaju ni kao ti. Pojas za mač ti je obično uže.“

„Dokle god mi drži korice, valja. Sada se pobrini za moje konje. Budeš li dobar sledi ti bakrenjak, a u suprotnom – šljaga.“ Nije sačekao da vidi kako je konjušar to primio, već se okrenuo i prošao kroz vrata.

Očekivao je da će krčma u to doba biti puna, ali je velika odaja bila skoro pusta. Neki mlad gospodičić u ogrtaču od finog damasta zaspao je na jednom stolu, i tiho hrkao u barici prosutog vina. Inače – nikog drugog. Dank se nesigurno osvrnu, pa spazi stamenu, nisku i bledu ženu kako izranja iz kuhinje i govori: „Sedi gde ti se sviđi. 'Oćeš pivo ili hranu?“

„I jedno i drugo.“ Dank odabra stolicu kraj prozora, podalje od usnulog čoveka.

„Ima dobre jagnjetine, pečene sa koricom od začina, a i patke što ih moj sin lovi. Šta ćeš?“

Nije jeo u krčmi, ima tome pola godine, možda i duže. „I jedno i drugo.“

Žena se nasmeja. „Pa, dovoljno si velik.“ Nasu krčag piva, te mu ga donese za sto. „Hoćeš i sobu da prenočiš?“

„Ne.“ Danku je pomisao na meku slamaricu i krov nad glavom bila i te kako primamljiva, ali je morao da bude pažljiv s novcima. I zemlja će da posluži. „Hrana, piće, pa odo' u Pepelgaz. Koliko još ima?“

„Dan jahanja. Kreni na sever kod račvanja drumu pored spaljenog mlina. Je l' ti moj mali pazi na konje, il' je negde pobegao?“

„Ne, tamo je“, reče Dank. „Izgleda da nemaš baš mnogo posla.“

„Pola varoši je otišlo da gleda turnir. I moji bi otišli, da sam ih pustila. Ova krčma će na njih pasti kad mene više ne bude, ali bi se mali radije vucarao s vojnicima, a mala se sva raspilavi čim projaše neki vitez. Kunem se da ne znam zašto. Vitezovi su ti isti kô i drugi ljudi, i nikada nisam čula da su jaja pojeftinila zbog toga što je neko pobedio na turniru.“ Radoznalo je odmerila Danka; njegovi mač i štit su joj govorili jedno, pojas od užeta i tunika od grubog sukna nešto sasvim drugo. „I ti si krenô na turnir?“

Otpio je gutljaj piva pre nego što je odgovorio. Bilo je tamno kao lešnici, i gusto na jeziku, baš kao što je voleo. „Jeste“, reče. „Nameravam da pobedim.“

„Stvarno?“, reče krčmarica, prilično ljubazno.

Na drugoj strani sobe, gospodičić diže glavu iz barice vina. Lice mu je ispod raščupane svetlosmeđe kose imalo

nezdravu, žućkastu boju, a svetla strnjika prekrivala mu je bradu. Protrljao je usta, zatrepao ka Danku, pa rekao: „Sanjao sam te.“ Ruka mu je drhtala kada je uperio prst. „Kloni me se, čuješ li? Što dalje, to bolje!“

Dank ga je nesigurno gledao. „Moj gospodar?“

Krčmarica se nagnu bliže. „Ne obraćaj pažnju na njega, ser. Samo loče i priča o svojim snovima. Idem da spremim hranu.“ Žurno je izašla.

„Hranu?“ Kako ju je gospodičić izgovorio, reč je zazvučala kao prostakluk. Nesigurno se osovio na noge, jednom rukom oslonjen na sto da ne padne. „Ima da se ispovraćam“, objavi on. Grudi tunike bile su mu skorene i crvene od starih vinskih mrlja. „Teo sam kurvu, ali ih ovde nema. Sve otišle u Livade kod Pepelgaza. Smilujte se, bogovi, baš mi treba vina.“ Nesigurno se zateturao kroz odaju, i Dank ga ču kako se penje uz stepenice, pevušeći u bradu.

Jadan stvor, pomisli Dank. Ali zašto je pomislio da me poznaje? Nakratko je porazmislio o tome dok je ispijao pivo.

Ukusnije jagnje u životu nije probao, a patka beše još i bolja, skuvana s trešnjama i limunom i ni izbliza masna kao što umeju da budu. Krčmarica je donela i grašak u maslacu i crni hleb još vruć, iz peći. *Eto šta znači biti vitez*, reče on sebi dok je glodao poslednje komadiće mesa sa kostiju. *Dobra hrana i pivo kada god poželim, i niko da mi lupa šljage*. Naručio je i drugi vrč piva za uz jelo, i treći da ga zalije, a četvrti zato što nije bilo nikoga da mu zabrani, a kada je završio, platio je ženi srebrnim jelenom, ali je ipak za kusur dobio punu šaku bakrenjaka.

Mrak je uveliko pao kada je Dank izašao iz krčme. Stomak mu beše pun a kesa nešto lakša, ali se osećao dobro dok je hodao ka štali. Ispred sebe ču konjski njisak. „Lakše, momče“, reče dečaćki glas. Dank namršten ubrza korak.

Zatekao je konjušara kako je uzjahao Groma i obukao starčev oklop. Verižnjača je bila duža od njega, a kacigu je morao da zabaci na čelavo teme da bi nešto uopšte video. Izgledao je veoma odlučno i veoma smešno. Dank zastade na vratima krčme i prasnu u smeh.

Dečak diže pogled, pocrvene, skoči na zemlju. „Moj gospodar, nisam hteo...”

„Lopove“, reče Dank, trudeći se da zvuči strogo. „Skidaj taj oklop, i budi srećan što te Grom nije ritnuo u tu praznu tikvu. On je ratni konj, a ne poni za decu.“

Dečak skide kacigu i baci je u slamu. „Mogao bih da ga jašem jednako kao i ti“, reče on, mrtav hladan.

„Začepi usta, neću da trpim tvoj bezobrazluk. Skidaj i verižnjaču. Šta si to radio?“

„Kako da ti kažem ako su mi usta začepljena?“ Dečak se izmigolji iz žičane košulje, pa je pusti da padne.

„Možeš da ih otvoriš da bi odgovarao“, reče Dank. „Sada diži taj oklop, otresi prašinu, i vrati ga tamo gde si ga našao. I kacigu. Jesi li nahranio konje kao što sam ti rekao? I istimario Milonogu?“

„Jesam“, reče dečak, dok je tresao slamu iz oklopa. „Ideš u Pepelgaz, je l' tako? Povedi me sa sobom, ser.“

Krčmarica ga je na to upozorila. „A šta će na to da kaže tvoja majka?“

„Moja majka?“ Dečak nabra lice. „Majka mi je mrtva, ništa neće na to da kaže.“

To ga je iznenadilo. Zar mu nije krčmarica majka? Možda je tu samo konjušar. Danku se pomalo vrtelo u glavi od piva. „Da nisi siroče?“, upita on nesigurno.

„A ti?“, odvrati dečak.

„Nekada sam bio“, prizna Dank. *Sve dok me Stari nije uzeo pod svoje.*

„Ako me povedeš, biću ti štitonoša.“

„Ne treba mi štitonoša“, каза on.

„Svakom vitezu treba štitonoša“, reče dečak. „A ti mi izgledaš kao da ti treba više nego drugima.“

Dank preteći diže ruku. „A ti izgledaš kao da ti treba dobra šljaga, rekô bi’ ja. Napuni mi vreću zobí. Krećem u Pepelgaz... i to sam.“

Ako se momak preplašio, to je dobro skrivao. Na tren je prkosno stajao, prekrštenih ruku, ali taman kada je Dank hteo da od njega digne ruke, okrenuo se i pošao po zob.

Dank oseti olakšanje. *Šteta što nisam... ali ovde u krčmi dobro živi, bolje nego da je štitonoša viteza litalice. Ne bih mu učinio uslugu da sam ga poveo.*

Ipak, još je osećao dečakovo razočaranje. Dok je uzjahivao Milonogu i uzimao Gromove uzde, Dank pomisli da će ga bakrenjak možda oraspoložiti. „Evo, momče, za pomoć.“ Baci mu novčić osmehnut, ali konjušar ne pokuša da ga uhvati, pa ovaj pade na zemlju između njegovih bosih stopala, i tu ostade da leži.

Uzeće ga čim odem, reče Dank sebi. Okrenu se pa izjaha iz krčme, vodeći druga dva konja. Drveće beše blistavo od mesečine, a nebo vedro i posuto zvezdama. A ipak, dok je jahao niz ulicu, osećao je kako ga konjušar posmatra, ćutljiv i mračan.

Popodnevne senke počele su da se protežu kada Dank zauzda na ivici velike Livade kod Pepelgaza. Na travnatom polju već se dizalo pedesetak velikih šatora. Neki behu mali, neki veliki; neki četvrtasti, neki okrugli; neki od platna za jedra, neki od običnog platna, neki od svile; ali svi behu živo obojeni, a sa središnjih motki vijorili su se barjaci, živopisniji od livade

pune poljskog cveća, raskošnocrveni i sunčanožuti, u bezbrojnim nijansama zelene i plave, s crnim i sivim i purpurnim.

Stari je jahao sa nekima od ovih vitezova; druge je Dank znao iz priča koje je slušao po krčmama i oko logorskih vatri. Mada nikada nije naučio čaroliju čitanja i pisanja, stari ga je neumorno učio heraldici, često ga propitujući dok su jahali. Slavuji su pripadali lordu Keronu od Krajina, koji je harfom baratao jednako vešto kao kopljem. Krunisani jelen bio je obeležje ser Lionela Barateona, Nasmejane Oluje. Dank razabra i lovca Tarlija, ljubičastu munju kuće Donderiona, crvenu jabuku Fosoveja. Tamo se uzdizao lav Lanistera, zlatan na grimizu, a onamo je tamnozeleno morska kornjača Estermonta plivala preko svetlozelenog polja. Smeđi šator ispod crvenog pastuva mogao je da pripada jedino ser Otu Brekenu, koga su zvali Zver od Brekena otkako je pre tri godine na turniru u Kraljevoj Luci ubio lorda Kventina Blekvuda. Dank je čuo da je ser Oto tako silno zamahnuo tupom halebardom da je ulubio vizir kacige lorda Blekvuda, a sa njim i lice ispod. Video je i neke barjake Blekvuda, na zapadnom rubu livade, što je dalje moguće od ser Ota. Marbrend, Malister, Kargil, Vesterling, Svon, Malendor, Hajtaufer, Florent, Frej, Penrouz, Stoukvort, Deri, Paren, Vild; činilo se kao da je svaka lordovska kuća sa zapada i juga poslala bar po nekoliko vitezova u Pepelgaz da vide devicu lepu i podele megdan njoj u čast.

A ipak, koliko god beše lepo gledati šatore, znao je da za njega tu mesta nema. Izlizani vuneni plašt biće mu noćas jedino sklonište. Dok su se lordovi i veliki vitezovi gostili kopunima i prasetinom, Dank će večerati tvrdo, žilavo parče usoljene govedine. Odlično je znao da će, bude li se smestio na tom razmetljivom polju, morati da trpi i tihi prezir i otvoreno ruganje. Nekolicina bi se možda prema njemu ponela lepo, ali bi to na svoj način možda bilo i gore.

Vitezu litalici ponos mora uvek da bude na prvom mestu. Bez njega, on nije ništa bolji od običnog najamnika. *Moram da zaslužim svoje mesto u tom društvu. Budem li se dobro borio, neki lord me možda uzme u svoje domaćinstvo. Onda ću jahati u plemenitom društvu, i ješću sveže meso svake noći u nekom zamku, i dizati sopstveni šator na turnirima. Ali prvo moram da se dokažem.* Preko volje je okrenuo leđa turnirskom polju i poveo konje među drveće.

Na obodu velike livade, dobrih pola milje od varoši i zamka, našao je mesto gde je okuka u potoku stvorila duboko jezerce. Trska je gusto rasla uz obalu, a visok, lisnat brest gospodario je iznad svega toga. Proletnje trave behu zelene kao najzeleniji viteški barjaci, i meke na dodir. Beše to lepo mesto, i niko ga do sada nije zauzeo. *Ovo će biti moj šator*, reče Dank sebi, *šator s krovom od lišća, zeleniji čak i od barjaka Tirela i Estremonta.*

Konji su bili najvažniji. Nakon što se postarao za njih, skinuo se i zagazio u jezerce da spere putnu prašinu. „Pravi vitez je jednako čist koliko i bogobojažljiv“, uvek je govorio Stari, i zahtevao da se okupaju od glave do pete svakog uštapa, smrdeli ili ne. Sada kada je postao vitez, Dank se zakleo da će i on isto postupati.

Sedeo je nag ispod brešta dok se nije osušio, uživajući u toploti prolećnog vazduha dok je gledao kako vilin konjic lenjo leluja kroz trsku. *Zašto su ga tako nazvali?*, upitao se. *Nimalo ne liči na zmaja.** Naravno, Dank pravog zmaja nikada nije video. Stari, međutim, jeste. Dank je tu priču čuo na desetine puta, kako je ser Arlan bio tek dečaćić kada ga je deda poveo u Kraljevu Luku, i kako su tamo videli poslednjeg zmaja na svetu, godinu dana pre nego što je uginuo. Beše to

* Engl.: *dragonfly* – vilin konjic; *dragon* – zmaj. (Prim. prev.)

zelena ženka, mala i zakržljala, sparušenih krila. Nijedno jaje joj se nije izleglo. „Neki pričaju da ju je kralj Egon otrovao“, govorio bi Stari. „To bi ti bio treći Egon, ne otac kralja Derona, već onaj što ga prozvaše Zmajogub, ili Egon Baksuzni. Bojao se zmajeva, jer je video zver svog strica kako proždire vlastitu majku. Leta postaje kraća otkako poslednjeg zmaja nema, a zime duže i surovije.“

Vazduh poče da se hladi kada sunce zaroni iza krošanja. Dank oseti da se sav naježio, pa stade da udara tunikom i čakširama o stablo bresta, da istrese bar deo prašine, a onda ih ponovo obuče. Sutra će potražiti upravitelja igara da se prijavi, ali ga večeras čekaju preča posla, ako želi da ima bar nekih izgleda.

Nije morao da pogleda svoj odraz u vodi da zna kako ne liči preterano na viteza, tako da je prebacio ser Arlanov štit preko leđa, da se vidi grb. Privezavši konje, Dank ih pusti da pasu gustu zelenu travu ispod bresta, a sam peške pođe ka turnirskom polju.

Livada je obično služila za ispašu stoke stanovnika Pepelgaza, koji se nalazio preko reke, ali se sada preobrazila. Preko noći je nikla druga varoš, varoš od svile umesto od kamena, veća i veselija od svoje starije sestre. Desetine trgovaca podigli su tezge uz ivicu polja, prodajući vino i voće, čizme i čakšire, sokolove i sedla i srebrninu, drago kamenje, kameno posuđe, začine i perje i trista drugih čuda. Žongleri, lutkari i mađioničari lutali su kroz gomilu, baveći se svojim zanatima... isto kao i kurve i secikese. Dank je dobro pazio na svoj novac.

Kada je namirisao kobasice što cvrče iznad dimljive vatre, na usta mu pođe voda. Kupio je jednu za bakrenjak, kao i rog piva da zalije. Dok je jeo, gledao je šarenog drvenog viteza

kako se bori protiv šarenog drvenog zmaja. A vredelo je gledati i lutkarku koja je upravljala zmajem; bila je povisoka, dornske maslinaste puti i crne kose. Mršava kao koplje, i grudi joj se uopšte nisu nazirale, ali se Danku dopalo njeno lice i kako je prstima terala zmaja na žicama da napada i uzmiče. Bacio bi devojci bakrenjak da ih je imao na bacanje, ali su mu sada trebali svi do poslednjeg.

Među trgovcima bilo je i oružara, baš kao što se nadao. Neki Tirošanin račvaste plave brade prodavao je kitnjaste kacige, čudesne i fantastične predmete iskovane u oblicima ptica i zveri, pozlaćene i posrebrene. Malo dalje našao je kovača koji je prodavao jeftine čelične mačeve, i još jednog, čija je roba bila mnogo bolja, ali nije mač Danku trebao.

Čovek koga je tražio nalazio se na samom kraju niza tezgi, i pred sobom je izložio lepu žičanu košulju i par čeličnih rukavica. Dank ih pomno osmotri. „Dobar ti je rad“, reče on.

„Boljeg nema.“ Zdepast, kovač ne beše viši od pet stopa, ali ipak mišica i grudi širokih kao kod Danka. Imao je pride i crnu bradu i ogromne šake, a ni trunčice skromnosti.

„Treba mi oklop za turnir“, reče mu Dank. „Dobar oklop, sa štitnicima za vrat i kolenice, i kaciga s vizirom.“ Starčeva plitka kaciga bi mu stala na glavu, ali je on želeo bolji zaklon za lice nego što pruža običan štitnik za nos.

Oružar ga osmotri od glave do pete. „Pokrupan si momak, ali opremao sam ja i krupnije.“ Onda izađe ispred tezge. „Klekni, da ti izmerim ramena. Jeste, i tu tvoju bikovsku vratinu.“ Dank kleknu. Oružar mu preko pleća razvi komad sirove opute s čvorovima, zabrunđa, omota mu je oko vrata, zabrunđa ponovo. „Digni ruku. Ne, desnu.“ Zabrunđa i po treći put. „Sad možeš da ustaneš.“ Unutrašnja strana nogavice, debljina lista i obim struka izazvaše slično brundanje. „Imam u kolima nekol’ko komada koji bi ti možda pasovali“,

reče čovek kada završi. „Ništa ulepšano zlatom ni srebrom, pazi, samo dobar čelik, prost i jak. Ja pravim kacige što liče na kacige, a ne na krilate svinje i nakazno strano voće, ali će moje bolje da ti posluže ako te koplje tresne u lice.“

„Samo to i želim“, reče Dank. „Pošto?“

„Osamsto jelena, jer sam danas dobre volje.“

„Osamsto?“ Bilo je to više nego što je očekivao. „Mogao... mogao bih da ti dam nešto starog oklopa, pravljenog za sitnijeg čoveka... plitku kacigu, žičanu košulju...“

„Čelični Pejt prodaje samo svoj rad“, objavi čovek, „ali bi metal možda mogô da iskoristim. Ako nije previše zardô, uzeću ga, pa ću da te opremim za šes'to.“

Dank je mogao da zamoli Pejta da mu dâ oklop na poverenje, ali je znao kakav bi odgovor dobio. Dovoljno je dugo putovao sa Starim da nauči kako su trgovci izuzetno nepoverljivi prema vitezovima lutalicama, jer su neki od ovih jedva bolji od razbojnika. „Sada ću ti dati dva srebrnjaka, a oklop i ostatak para sutra.“

Oružar ga odmeri. „Za dva srebrnjaka dobijaš jedan dan. Posle toga, prodajem svoj rad sledećem koji naiđe.“

Dank izvadi jelene iz kese i stavi ih u oružarevu žuljevitu ruku. „Dobićeš sve. Namerio sam da pobedim.“

„Stvarno?“ Pejt zagriže jedan novčić. „A ovi ostali, oni su svi došli samo da za tebe navijaju, je l' tako?“

Mesec se dobrano digao na nebu kada je pošao nazad ka svom brestu. Iza njega, Livade kod Pepelgaza bleštale su od svetlosti baklji. Zvuci pesme i smeha razlegli su se preko trave, ali je njegovo raspoloženje bilo mračno. Mislio je samo o tome kako da pribavi novac za oklop. A bude li poražen...

„Treba mi samo jedna pobeda“, promrmlja naglas. „Valjda bar tome mogu da se nadam.“

Pa ipak, starac se tome nikada ne bi nadao. Ser Arlan nije jahao na turnirima od dana kada ga je iz sedla izbacio princ od Zmajkamenaa na turniru u Krajoluju, pre mnogo godina. „Ne može svaki čovek da se pohvali kako je slomio sedam kopalja protiv najboljeg viteza u Sedam kraljevstava“, govorio bi. „Bolje od toga sigurno neću postići, pa zašto onda da pokušavam?“

Dank je sumnjao kako su s tim više veze imale ser Arlanove godine nego princ od Zmajkamenaa, ali se nikada nije usudio da tako nešto kaže. Starac je držao do svog ponosa, čak i na kraju. *Brz sam i jak, uvek je tako govorio, a ono što je važilo za njega ne mora da važi i za mene*, ponovio je sebi tvrdoglavo.

Probijao se kroz korov, premišljajući o svojim izgledima, kada kroz žbunje vide treptaj vatre. *Šta je sad pa to?* Dank ne zastade da razmisli. Mač mu se odjednom stvori u šaci, i on jurnu kroz šiblje. Izleteo je urlajući i kunući, ali naglo se zaustavi kada ugleda dečaka kraj logorske vatre. „Ti!“ Spustio je mač. „Šta ti ovde radiš?“

„Pečem ribu“, odgovori ćelavi dečak. „Oćeš malo?“

„Kako si ovamo stigao? Jesi li ukrao tog konja?“

„Vozio sam se u jednim taljigama, s čovekom koji vozi jaganjce u zamak, za trpezu lorda Ešforda.“

„Onda bolje vidi je li on još blizu, ili nađi druge taljige. Ovde mi ne trebaš.“

„Ne možeš da me nateráš da odem“, reče dečak drsko. „Muka mi je od one krčme.“

„Neću više da trpim tvoj bezobrazluk“, upozori Dank. „Trebalo bi da te smesta prebacim preko sedla i odvedem kući.“

„Onda bi morao da jašeš sve do Kraljeve Luke“, reče dečak.
„Propustio bi turnir.“

Kraljeva Luka. Na tren se Dank zapita da li mu se to ovaj ruga, ali momčić nikako nije mogao znati da je i Dank rođen u Kraljevoj Luci. *Još jedan nesrećnik iz Buvlje rupe, sasvim sigurno, i ko da ga krivi što hoće odatle da utekne?*

Osećao se blesavo što tako stoji isukanog mača iznad osmogodišnjeg siročeta. Vratio ga je u korice, mršteći se tako da mali vidi kako on ne trpi nikakve gluposti. *Trebalo bi da ga bar dobro izdevetam,* pomisli, ali je dete izgledalo tako ubogo da nije mogao da smogne za to snage. Osvrnuo se po logoru. Vatra je veselo pucketala u urednom krugu od kamenja. Konji su bili istimareni, a odeća je visila sa bresta, sušeći se iznad plamena. „Šta će ono tamo?“

„Ja sam ga oprao“, reče momčić. „I istimario sam konje, založio vatru i ulovio ovu ribu. Digao bih ti i šator, samo nisam mogao da ga nađem.“

„Evo ti moj šator.“ Dank izmahnu rukom iznad glave, ka granama visokog bresta koji se nadvijao nad njima.

„To je drvo“, reče dečak, nimalo zadivljen.

„Pravom vitezu bolje sklonište i ne treba. Radije spavam pod zvezdama nego pod nekim zadimljenim šatorom.“

„Šta ako padne kiša?“

„Krošnja će me zaštititi.“

„Krošnje prokišnjavaju.“

Dank se nasmeja. „Na to nemam šta da kažem. Pa, ako ćemo iskreno, za šator nemam para. A ti bolje okreni ribu, inače će ti zagoreti s jedne a ostati sirova s druge strane. Ne bi bio nikakav kuhinjski momak.“

„Bio bih, ako bih to hteo“, reče dečak, ali okrenu ribu.

„Šta ti se desilo s kosom?“, upita ga Dank.

„Meštri su me ošišali.“ Iznenada osetljiv, dečak navuče kapuljaču svog tamnosmeđeg plašta i pokri glavu.

Dank je čuo da to ponekad rade, da izleče vaške, crve ili neke druge bolesti. „Zdrav si?“

„Jesam“, odgovori dečak. „Kako se zoveš?“

„Dank“, odgovori on.

Ubogo dete se glasno nasmeja, kao da je upravo čulo nešto najsmješnije u životu. „Ser Dank? To nije ime za viteza. Je l' ti to skraćeno od Dankan?“

Ko zna. Stari ga je zvao samo *Dank* otkako zna za sebe, a život pre toga nije preterano pamtio. „Dankan, da“, reče on. „Ser Dankan od...“ Dank nije imao drugog imena, niti kuću; ser Arlan ga je pronašao kako divalj živi po jazbinama i sokacima Buvlje rupe. Majku i oca nije pamtio. Šta da kaže? Ser Dankan od Buvlje rupe nije zvučalo preterano viteški. Mogao je da prisvoji Grošdrvo, ali šta ako ga upitaju gde se ono nalazi? Dank nikada nije bio u Grošdrvu, niti je Stari mnogo o njemu pričao. Na tren se namršti, a onda mu izlete: „Ser Dankan Visoki.“ *Stvarno* je bio visok, to niko nije mogao da porekne, a zvučalo je moćno.

Mada mala gnjida izgleda nije tako mislila. „Nikada nisam čuo za nekog ser Dankana Visokog.“

„Znači, poznaješ sve ostale vitezove u Sedam kraljevstava?“

Dečak ga smelo pogleda. „One dobre poznajem.“

„Ja nisam ništa gori od njih. Posle turnira će to svi saznati. Imaš li ti ime, lopužo?“

Dečko je oklevao. „Jaje“, reče naposletku.

Dank se nije nasmejao. *Glava mu stvarno liči na jaje. Deca umeju da budu surova, baš kao i odrasli.* „Jaje“, reče on. „Trebalo bi da ti kožu s leđa oderem pa da te oteram odavde, ali istina je da nemam ni šator ni štitonošu. Ako se zakuneš da ćeš raditi šta ti naredim, pustiću da me služiš na ovom

turniru. Za posle ćemo da vidimo. Ako odlučim da zaslužuješ platu, nećeš ići ni go ni bos ni gladan. Odeća ti može biti od grubog sukna, a hrana usoljena govedina i usoljena riba, i možda malo srnetine s vremena na vreme, kad u blizini nema lovočuvara, ali nećeš gladovati. I obećavam ti da te neću tući, sem kada to zaslužiš.“

Jaje se osmehnu. „Kunem se, moj gospodar.“

„Ser“, ispravi ga Dank. „Ja sam samo vitez lotalica.“ Pitao se gleda li ga Stari sada. *Naučiću ga ratnim veštinama, baš kao što si ti naučio mene, ser. Čini se da momak obećava, možda jednog dana stvarno postane vitez.*

Riba je još bila pomalo sirova iznutra kada su je pojeli, a mališa nije izvadio sve kosti, ali je ipak bila neuporedivo ukusnija od žilave usoljene govedine.

Jaje uskoro zaspa pored zamiruće vatre. Dank je u blizini ležao na leđima, sa krupnim šakama ispod glave, zureći u noćno nebo. Čuo je daleku muziku sa turnirskog polja, pola milje daleko. Zvezda je bilo na sve strane, na hiljade i hiljade. Jedna pade dok je gledao, svetlozeleni trag što na tren sevnu preko crnila, pre no što nestade.

Zvezda padalica donosi sreću onome ko je vidi, pomisli Dank. A svi ostali su sada već u šatorima, i zure u svilu a ne u nebo. Znači da sreća pripada samo meni.

Ujutro ga je probudio prvi petao. Jaje je još bio tu, skrupčan ispod starčevog drugog najboljeg plašta. *Pa, momak nije pobegao preko noći, i to je nešto za početak.* Prodrmao ga je nogom da se probudi. „Diž’ se. Čeka te posao.“ Dečak stvarno brzo ustade, trljajući oči. „Pomozi mi da osedlam Milonogu“, reče mu Dank.

„A doručak?“

„Ima usoljene govedine. *Pošto završimo.*“

„Radije bih pojeo konja“, reče Jaje. „Ser.“

„Ješćeš batina ako ne radiš šta ti se kaže. Uzimaj četke. U bisagama su. Da, u tim.“

Zajedno su otimarili ata, osedlali ga ser Arlanovim najboljim sedlom, i dobro pritegli uzengije. Dank vide da je Jaje dobar radnik, kada se jednom baci na posao.

„Verovatno me neće biti čitavog dana“, rekao je dečaku dok je uzjahivao. „Ti ćeš ostati ovde i srediti logor. Postaraj se da *drugi* lopovi ne njuškaju okolo.“

„Mogu da dobijem mač da ih rasteram?“, upita Jaje. Imao je plave oči, vide Dank, veoma tamne, gotovo ljubičaste. Zbog celave glave su delovale ogromne.

„Ne“, reče Dank. „Nož ti je dovoljan. I bolje bi ti bilo da budeš ovde kada se vratim, čuješ šta ti kažem? Pokradeš li me i pobegneš, progoniću te i uloviti, kunem ti se. S psima.“

„Nemaš pse“, primeti Jaje.

„Nabaviću ih“, reče Dank. „Samo za tebe.“ Onda okrenu Milonogu prema livadi i pođe hitrim kasom, u nadi da će dečaku pretnja biti dovoljna. Osim odeće na njemu, oklopa u džaku i konja pod njim, sva Dankova imovina ostala je u logoru. *Velika sam budala što ovoliko verujem malom, ali valjda se i Stari isto poneo prema meni, razmišljao je. Sigurno mi ga je Majka poslala, da vratim dug.*

Dok je išao poljem, čuo je zvonjavu čekića sa obale reke, gde su majstori podizali pregradu koja deli borilište na dva dela i gradili visoku tribinu za posmatrače. Podizalo se i nekoliko novih šatora, dok su se vitezovi koji su ranije pristigli lečili od mamurluka ili sedali da doručkuju. Dank je njušio dim, kao i slatinu.

Severno od livade tekla je Školjna reka, pritoka široke Vijugavice. Iza plitkog gaza ležali su varoš i zamak. Dank

je na svojim putovanjima sa Starim video brojne pijačne varoši. Ova je bila lepša od mnogih; belo okrečene kuće sa slamnatim krovovima kao da su nudile dobrodošlicu. Kada je bio manji, često se pitao kako bi bilo živeti na takvom mestu; svake noći spavati s krovom iznad glave, a svakog se jutro buditi sa istim zidovima oko sebe. *Možda to uskoro i saznam. A i Jaje sa mnom.* Moglo bi da se desi. Bilo je i većih čuda.

Zamak Pepelgaz beše kameno zdanje podignuto u obliku trougla, sa okruglim, trideset stopa visokim kulama na mestima gde su se spajale debele, nazubljene zidine. Narandžasti barjaci vijorili su se sa bedema, prikazujući belo sunce i širite njegovog gospodara. Oklopljeni pešaci u narandžasto-beloj opremi stajali su ispred kapija sa halebardama, posmatrajući ljude kako dolaze i odlaze. Očigledno su ih više zanimala šale sa lepom mlekaricom nego ko će ući u zamak. Dank zauzda ispred onih, bradatog čoveka za koga je pretpostavio da im je kapetan i upita gde je upravitelj igara.

„Plamera potraži, on ti je ovde kućupravitelj. Pokazaću ti.“

U dvorištu mu jedan konjušar uze Milonogu. Dank prebaci ser Arlanov izubijani štit preko ramena i pođe za kapetanom garde iza štala, pa do kupole usađene u spoljni zid. Strme kamene stepenice vodile su na vrh zida. „Došao si da prijaviš svog gospodara za turnir?“, upita kapetan dok su se penjali.

„Došao sam sebe da prijavim.“

„Ma nije valjda?“ Da se to ovaj ne smeška podrugljivo? Dank nije bio siguran. „Ona vrata onamo. Idem sada nazad na dužnost.“

Kada Dank otvori vrata, kućupravitelj je sedeo za drvenim stolom, grebuckajući perom po parčetu pergamenta. Imao je proređenu sedu kosu i usko, usukano lice. „Da?“, reče on, podigavši pogled. „Šta želiš?“

Dank zatvori vrata. „Ti si kućupravitelj Plamer? Došao sam zbog turnira. Da se prijavim.“

Plamer napući usne. „Turnir mog gospodara je viteško nadmetanje. Jesi li ti vitez?“

On klimnu glavom, pitajući se da li mu uši gore.

„Vitez koji, možda, ima i ime?“

„Dank.“ *Zašto* li je to rekao? „Ser Dankan. Visoki.“

„A odakle nam to dolaziš, ser Dankane Visoki?“

„Od svakuda pomalo. Bio sam štitonoša ser Arlana od Grošdrva od svoje pete ili šeste godine. Ovo je njegov štit.“ Pokazao ga je kućupravitelju. „On je pošao na turnir, ali je nazebao i umro, tako da ja dolazim umesto njega. Pre no što je preminuo, proglasio me je vitezom, sopstvenim mačem.“ Dank isuka dugački mač i položi ga na izbrazdani drveni sto između njih dvojice.

Upravitelj turnira ovlaš pogleda mač. „To, zasigurno, jeste mač. Međutim, za tog Arlana od Grošdrva nikada nisam čuo. Kažeš da si mu bio štitonoša?“

„Uvek je govorio kako namerava da me jednog dana proglasi vitezom. Na samrti je zatražio svoj mač i naredio mi da kleknem. Dodirnuo me je jednom po desnom ramenu i jednom po levom, i rekao neke reči, a kada sam ustao bio sam vitez.“

„Hmmm.“ Plamer protrlja nos. „Svaki vitez može da proglasi nekog vitezom, to je tačno, mada je uobičajenije da budući vitez izdrži bdenje, i da ga posle obrednici mirošu, pre nego što će položiti zakletvu. Ima li svedoka tog čina?“

„Samo crvendać, u glogovom žbunu. Čuo sam ga dok je Stari govorio. Naredio mi je da budem dobar vitez i plemenit, da slušam sedmoro bogova, štitim slabe i nedužne, služim verno svom gospodaru i branim kraljevstvo svom svojom snagom, i ja sam se tako i zakleo.“

„Sasvim sigurno.“ Plamer se nije udostojio da ga nazove *ser*, Dank je to morao da primeti. „Moraću da se posavetujem sa gospodarom Pepelgaza. Da li ste ti i tvoj gospodar poznati nekom od ovde okupljenih dobrih vitezova?“

Dank se na tren zamisli. „Video sam šator sa barjakom kuće Donderiona. Crn, sa ljubičastom munjom?“

„To će biti *ser* Manfred, od spomenute kuće.“

„*Ser* Arlan je služio njegovog gospodara oca u Dorni, pre tri godine. *Ser* Manfred će me se možda setiti.“

„Preporučio bih ti da porazgovaraš s njim. Bude li jamčio za tebe, dovedi ga ovamo sutra ujutro, u isto vreme.“

„Kako ti kažeš, moj gospodaru.“ Onda krenu ka vratima.

„*Ser* Dankane“, pozva kućupravitelj za njim.

Dank se okrenu.

„Svestan si“, reče čovek, „da poraženi u turnirskim megdanima predaju pobediocima oružje, oklop i konja, i moraju da ih otkupe, ako ih žele?“

„Jesam.“

„A imaš li para da platiš takav otkup?“

Sada je *znao* da su mu uši crvene. „Neće mi trebati novac“, reče on, moleći se da je u pravu. *Treba mi samo jedna pobeda. Pobedim li u prvoj borbi, imaću oklop i konja poraženog, ili njegovo zlato, i moći ću da podnesem moguću gubitak.*

Sporo se spustio niza stepenice, nevoljan da pređe na ono što sledeće mora da uradi. U dvorištu je zaustavio jednog štalskog momka. „Moram da razgovaram sa glavnim konjušarem tvog gospodara.“

„Naći ću ti ga.“

U štali beše prohladno i mračno. Nemirni sivi pastuv pokuša da ga ugrize dok je prolazio, ali Milonoga samo tiho zaništa i umiljato mu gurnu ruku kada je on prinese njenoj njušci. „Ti si dobra devojka, zar ne?“, prošapta Dank. Stari

je uvek govorio da vitez ne sme da zavoli konja, pošto će ih bar nekoliko pod njim stradati, ali ni on nije slušao sopstveni savet. Dank ga je često video kako troši poslednju paru na jabuku za starog Kestena ili nešto zobi za Milonogu i Groma. Kobilu je ser Arlan jahao na putu, i neumorno ga je nosila preko hiljada milja, širom Sedam kraljevstava. Dank se osećao kao da izdaje starog prijatelja, ali šta je drugo mogao da uradi? Kesten je bio prestar da postigne bilo kakvu cenu, a Grom ga mora nositi na nadmetanju.

Prošlo je poprilično vremena pre nego što se glavni konjušar udostojio da se pojavi. Dok je čekao, Dank je čuo jeku truba sa zidina, i glasove u dvorištu. Radoznao, poveo je Milonogu do vrata štale da vidi šta se dešava. Velika družina vitezova i konjanika-strelaca kuljala je kroz kapiju, bar njih stotinu, na nekim od najveličanstvenijih konja koje je Dank u životu video. *Stigao je neki velik lord*. Cimnuo je za ruku jednog štalskog momka koji je protrčavao. „Ko su oni?“

Dečak ga čudno pogleda. „Zar ne vidiš barjake?“, upita, pa otrže ruku i požuri dalje.

Barjaci... Kada Dank diže pogled, nalet vetra razvi crni svileni plamenac na visokom koplju, i strašni troglavi zmaj kuće Targarjena kao da raširi krila, bljujući grimiznu vatru. Barjaktar beše visok vitez u belom oklopu optočenom zlatom, a snežnobeli plašt mu se vijorio sa ramena. Još dvojica jahača behu odeveni u belo od glave do pete. *Vitezovi Kraljeve garde sa kraljevskim barjakom*. Nije ni čudo da su gospodar zamka i njegovi sinovi brže-bolje istrčali na vrata utvrde, kao i devica lepa, oniža devojka žute kose i okruglog, rumenog lica. *Meni baš i ne izgleda lepa*, pomisli Dank. Ona lutkarka je bila lepša.

„Momče, puštaj tu ragu, i pobrini se za mog konja.“

Jedan jahač je sjahao ispred štale. *Obraća se meni*, shvati Dank. „Ja nisam konjušar, moj gospodar.“

„Nisi baš bistar?“ Čovek je na sebi imao crn plašt obrubljen grimiznim satenom, ali mu je ispod toga oprema bleštala poput ognja, sva u crvenom, žutom i zlatnom. Vitak i prav kao bodež, mada tek osrednjeg rasta, bio je skoro Dankov vršnjak. Srebrnozlatni uvojci uokviravali su oholo lice, lepo kao izvajano; visoko čelo i istaknute jagodice, prav nos, bledu i besprekornu put. Oči mu behu tamne ljubičaste boje. „Ako ne možeš da se izboriš sa konjem, donesi mi vina i neku lepu curu.“

„Ja... Moj gospodar, oprosti, ali ja nisam ni sluga. Imam čast da budem vitez.“

„Viteštvo je onda palo na niske grane“, reče mladi kraljević, ali onda jedan od štalskih momaka dotrča, pa se on okrenu da mu pruži uzde svog konja, čudesnog riđana. Dank smesta bi zaboravljen. Njemu laknu, pa se povuče nazad u štalu da sačeka glavnog konjušara. Dovoljno se loše osećao i pored gospodarâ sa šatorima, a tek sa prinčevima nije imao šta da priča.

Uopšte nije sumnjao da je prelepi mladić princ. Targarjeni behu krv nestale Valirije preko mora, i od običnih ljudi razlikovali su se po srebrnozlatnoj kosi i ljubičastim očima. Dank je znao da je princ Belor stariji, ali je ovaj mladić lako mogao biti njegov sin: Valar, koga su često zvali Mladi Princ da bi ga razlikovali od oca, ili Mataris Mladi Princ, kako ga je luda lorda Svona jednom nazvao. Bilo je i drugih kraljevića, Valarovih i Matarisovih rođaka. Dobri kralj Deron imao je četiri odrasla sina, od kojih su pak trojica imala svoje sinove. U vreme njegovog oca loza zmajkraljeva skoro da je izumrla, ali se sada pričalo da su je Deron II i njegovi sinovi obezbedili za sva vremena.

„Ti. Tražio si me.“ Glavni konjušar gospodara Pepelgaza imao je crveno lice koje je zbog narandžaste livreje delovalo još crvenije, i odrešito je govorio. „Šta je? Nemam vremena za...“

„Hoću da prodam ovu kobilu“, ubaci se Dank hitro, pre nego što je čovek mogao da ga otera. „Dobra je ona, sigurnog koraka...“

„Nemam vremena, rekao sam ti.“ Čovek i ne pogleda Milonogu. „Mom gospodaru od Pepelgaza takve rage ne trebaju. Odvedi je u varoš, možda ti Henli tamo da srebrnjak ili dva.“ U sledećem trenutku već se okretao.

„Hvala ti, moj gospodaru“, reče Dank pre nego što ovaj uspe da ode. „Moj gospodaru, da li je to kralj došao?“

Glavni konjušar mu se nasmeja. „Ne, hvala bogovima. I ova poplava prinčeva je dovoljna muka. Gde da nađem jasje za sve te životinje? I čime da ih nahranim?“ Onda je otišao krupnim koracima, vičući na štalske momke.

Kada je Dank otišao iz štale, lord Ešford je već otpratio svoje prinčevske goste u dvoranu, ali su dva viteza iz Kraljeve garde u belim oklopima i snežnim plaštovima zaostala u dvorištu, razgovarajući s kapetanom garde. Dank zastade pred njima. „Moji gospodari, ja sam ser Dankan Visoki.“

„Drago mi je, ser Dankane“, odgovori krupniji beli vitez. „Ja sam ser Roland Krejkhól, a ovo je moj zakleti brat, ser Donel od Senodola.“

Sedam junaka iz Kraljeve garde behu najmoćniji ratnici u svih Sedam kraljevstava, možda je jači bio samo prestolonaslednik Belor Lomikoplje. „Došli ste da se nadmećete na turniru?“, upita Dank nesigurno.

„Ne bi bilo prilično da jašemo protiv ljudi koje smo se zakleli da ćemo braniti“, odgovori ridokosi i ridobradi ser Donel.

„Princ Valar ima čast da bude jedan od megdandžija mlade gospe od ovog zamka“, objasni ser Roland, „a dvojica njegovih rođaka nameravaju da budu izazivači. Mi ostali smo tu samo da gledamo.“

Danku laknu, pa zahvali belim vitezovima na ljubaznosti i odjaha kroz kapije zamka, pre nego što neki drugi princ stigne da mu se obrati. *Tri princa*, razmišljao je dok je okretao konja prema ulicama varoši. Valar beše najstariji sin princa Belora, drugi u naslednom redu za Gvozdeni presto, ali Dank nije znao koliko je on nasledio očeve čuvene veštine sa kopljem i mačem. O ostalim targarjenskim kraljevićima znao je još i manje. *Šta da radim ako budem morao da jašem protiv nekog princa? Hoće li mi uopšte dozvoliti da izazovem nekog tako visokorođenog?* Nije znao odgovor. Stari mu je često govorio da je tup kao tociolo, a sada se tako i osećao.

Henliju se Milonoga i te kako dopadala, sve dok nije čuo da Dank hoće da je proda. Od tog trenutka je konjušar mogao samo da joj nađe mane. Ponudio je trista srebrnjaka. Dank je rekao da mora dobiti tri hiljade. Nakon mnogo rasprave i kletvi, pogodili su se za sedamsto pedeset srebrnih jelena. Svota je bila bliža Henlijevoj početnoj ceni nego Dankovoj, zbog čega se osećao kao da je poražen u turnirskoj borbi, ali konjušar nikako nije hteo da je digne, tako da na kraju nije imao izbora do da popusti. Druga rasprava počela je kada je Dank objavio da sedlo nije uračunato u cenu, a Henli ustvrdio da jeste.

Napokon, sve je ugovoreno. Kada je Henli otišao po novac, Dank pogladi Milonogu po grivi i reče joj da bude hrabra. „Ako pobedim, vratiću se i otkupiću te, obećavam.“ Nije nimalo sumnjao da će sve njene mane u međuvremenu nestati, i da će vredeti dvostruko više nego danas.

Konjušar mu dade tri zlatnika, a ostalo u srebru. Dank zagriže jedan zlatni novčić, pa se osmehnu. Nikada ranije nije osetio ukus zlata, niti ga držao u rukama. „Zmajevi“,